

NO ESTIC BOIG

Hi havia una vegada un home anomenat Marcos, amb els ulls blaus, baixet, amb els pèls rossos, i de vint-i-cinc anys. Era espanyol, no era molt ric, i mai no li havia passat res especial.

Un dia, donant un passeig per la muntanya, va descobrir unes criatures vivint en una cova en mig d'una muntanya plena de roques. Eren com éssers mitològics: un gran lleó de les neus, amb llargs i aguts claus, i un escarabat bou gegant; es quedà impressionat.

Els éssers eren pacífics i s'acostaven a ell, i es divertien.



Va contar-li ho als seus pares, però li digueren que estava boig.

Ell no perdia la seua ansietat per jugar amb ells. Va estar tres anys jugant i jugant amb els extraordinaris éssers! Els portava menjar, els protegia...

Però arribà un moment en el qual es va cansar d'estar cuidant ell a soles a les criatures. Llavors, afrontant que la seua família li creia boig, va voler compartir la notícia amb el món sencer, i al primer que li ho va dir va ser al president del govern, però no li va creure.

Va dir:

- Un home amb aquest aspecte, pobre i mal vestit, de segur que ha inventat aquesta història increïble per a cridar l'atenció, fer-se famós, i guanyar molts diners.

Però Marcos va insistir i insistir per a que li acompanyaren al lloc on es trobaven els animals, setmana rere setmana, mesos, anys.

La gent començà a dir: - aquest personatge està boig!

Al final dictaren una sentència, i l'internaren en un manicomi.

Ell no parava de contar la mateixa història sobre les criatures mitològiques, a l'infermer, els metges, els altres interns. Tota la gent estava farta d'escoltar la història una i altra vegada.

L'empresonaren una sala subterrània on ningú poguera escoltar-lo mai.

Mentre tant, els éssers fantàstics li tiraven de menys, com tenien poders especials, descobriren on estava.

Decidiren rescatar-lo i així ho feren. Els va costar molt arribar al lloc, però al final ho l'aconseguien.

Era molt difícil que ningú no els descobrís, però com cap d'ells creia en monstres mitològics fantàstics, misteriosament ningú els va veure.

Es van dividir en dos grups. El grup primer van trobar la clau i el segon grup van donar la clau al protagonista, el qual va obrir la porta.

Així, sense quasi fer soroll, arribaren a la sala on estava Marcos i l'ajudaren a escapar. Anaren a les muntanyes a viure.

Marcos va descobrir el poder de la vertadera amistat. Ell regala a cadascun de els habitants d'aquell lloc una criatura, per que era molt generós.

